

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/85/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720010313
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3720010313.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v Rimavskej Sobote, trvale bytom C. XXX, D. E. F., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 08. novembra 2023, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. apríla 2023 pod sp. zn. 12T/75/2020 a jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e), odsek 3 Tr. poriadku sa napadnutý rozsudok z r u š u j e v celom rozsahu.

II. Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v Rimavskej Sobote, trvale bytom C. XXX, D. E. F., t. č. na slobode,

je vinný, že

hoci bol ako otec mal. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, povinný prispievať na jej výživu podľa Zákona o rodine, a to v období od septembra 2009 do júla 2010 vrátane sumou vo výške 45,- € mesačne, pričom suma bola na základe vyriešenia a posúdenia predbežnej otázky určená orgánmi činnými v trestnom konaní podľa § 7 odsek 1 Tr. poriadku, a to najmä vzhľadom na vek dieťaťa, počet vyživovacích povinností otca maloletej, jeho osobné a majetkové pomery ako aj s prihliadnutím na rozhodnutie súdu, ktorý rozhodoval o zverení dieťaťa do starostlivosti matky a tiež o vyživovacej povinnosti otca dieťaťa a v období od 28. júla 2010 podľa rozsudku Okresného súdu Pov. Bystrica č. k. 11P/125/2009-32 zo dňa 31.03.2010, právoplatného dňa 28.07.2010, sumou vo výške 45,- €, ktoré výživné mal zasielať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa A. H., bytom I. B., F. XXXX/XXX, plneniu svojej vyživovacej povinnosti sa úmyselne vyhýbal tým, že napriek tomu, že vedel o narodení svojej dcéry, vyživovaciu povinnosť si neplnil, o prácu sa zodpovedne nezaujímal, nikde riadne nepracoval, potom ako bol vyradený z úradu práce pre nespoluprácu, sa nikde riadne nezamestnal, o prácu sa zodpovedne nezaujímal, nepodnikal, nepožiadaval o dávky v hmotnej núdzi, pracoval iba brigádnicke najmä v Českej republike, kde dosahoval príjem, z ktorého mohol plniť vyživovaciu povinnosť, avšak túto si riadne neplnil, o mal. dcéru sa vôbec nezaujímal a na výživu svojej maloletej dcéry v Považskej Bystrici a ani na inom mieste pravidelne a v plnej výške neprispieval, čím mu vznikol dlh na výživnom od apríla 2010 do októbra 2021 vrátane, v celkovej výške -4.394,- €, nakoľko časť dlhu vo výške -1.861,- € uhradil,

t e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov z nedbanlivosti neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším konaním – po dlhší čas,

č í m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 odsek 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične o d k l a d á na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. apríla 2023 pod sp. zn. 12T/75/2020 bol na podklade obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica zo dňa 09. októbra 2020, č. k. Pv XX/XX/XXXX-39, doručenej okresnému súdu dňa 12. októbra 2020, obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 2, odsek 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci bol ako otec mal. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, povinný prispievať na jej výživu podľa Zákona o rodine, a to v období od septembra 2009 do júla 2010 vrátane sumou vo výške 45,- € mesačne, pričom suma bola na základe vyriešenia a posúdenia predbežnej otázky určená orgánmi činnými v trestnom konaní podľa § 7 odsek 1 Tr. poriadku, a to najmä vzhľadom na vek dieťaťa, počet vyživovacích povinností otca maloletej, jeho osobné a majetkové pomery ako aj s prihliadnutím na rozhodnutie súdu, ktorý rozhodoval o zverení dieťaťa do starostlivosti matky a tiež o vyživovacej povinnosti otca dieťaťa a v období od 28. júla 2010 podľa rozsudku Okresného súdu Pov. Bystrica č. k. 11P/125/2009-32 zo dňa 31.03.2010, právoplatného dňa 28.07.2010, sumou vo výške 45,- €, ktoré výživné mal zasielať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa A. H., bytom I. B., F. XXXX/XXX, plneniu svojej vyživovacej povinnosti sa úmyselne vyhýbal tým, že napriek tomu, že vedel o narodení svojej dcéry, vyživovaciu povinnosť si neplnil, o prácu sa zodpovedne nezaujímal, nikde riadne nepracoval, potom ako bol vyradený z úradu práce pre nespokojnosť, sa nikde riadne nezamestnal, o prácu sa zodpovedne nezaujímal, nepodnikal, nepožiadaval o dávky v hmotnej núdzi, pracoval iba brigádnicke najmä v Českej republike, kde dosahoval príjem, z ktorého mohol plniť vyživovaciu povinnosť, avšak túto si riadne neplnil, o mal. dcéru sa vôbec nezaujímal a na výživu svojej maloletej dcéry v Považskej Bystrici a ani na inom mieste pravidelne a v plnej výške neprispieval, čím mu vznikol dlh na výživnom od apríla 2010 do októbra 2021 vrátane, v celkovej výške -4.394,- €, nakoľko časť dlhu vo výške -1.861,- € uhradil.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 207 odsek 3 Tr. zákona, § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, ktorého výkon mu bol podmienične odložený podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona na skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení, na hlavnom pojednávaní, t. j. v zákonnej lehote 15 dní, proti nemu podal odvolanie obžalovaný.

Odvolanie obžalovaného odôvodnila jemu ustanovená obhajkyňa doslovne nasledovným :

„Obžalovaný sa domnieva, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že, nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pričom súd v nedostatočnej miere skúmal existenciu úmyslu obvineného vyhýbať sa plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať svoju dcéru G.. Obvinený totiž tvrdí a uviedol to aj vo svojom výsluchu dňa 26.08.2020, že s poškodenou komunikoval telefonicky aj v priebehu roku 2014 alebo 2015, pričom poškodená potvrdila, že prijala finančné prostriedky, v nadväznosti na čo mal obvinený za to, že nemusí platiť výživné. Hoci obvinený vedel o narodení svojho dieťaťa, domnieval sa, že mu strhli na výživné sumu vo výške 3.500,00 € z jeho účtu vedeného v F. F., a preto v nasledujúcich rokoch výživné neplatil. V zahraničí sa obvinený zdržoval už v čase splodenia dieťaťa a rovnako aj po narodení dcéry G., a teda zo žiadnych zabezpečených dôkazov nevyplýva úmysel obvineného zdržiavať sa v cudzine s úmyslom vyhýbať sa svojim zákonným povinnostiam.

Pri výsluchu obvineného na účely rozhodovania o väzbe dňa 01.10.2020 taktiež vyšlo najavo (z prednesu sudcu pre prípravné konanie), že obvinený skutočne nemal vedomosť o výške výživného, ktorá mu bola stanovená rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici č.k. 11P/125/2009-32, nakoľko tento rozsudok obvinenému nebol doručený, pričom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť za použitia fikcie doručenia. Táto však vo vzťahu k obvinenému v trestnom konaní nemôže byť použitá a je potrebné dať za pravdu obvinenému, že o obsahu rozsudku sa dozvedel až po svojom vzatí do väzby z vyšetrovacieho spisu, v dôsledku čoho nemal vedomosť o výške výživného na platenie ktorej ho Okresný súd v Považskej Bystrici zaviazal.

Hoci možno obžalovaný nepresne uvádza časový údaj, kedy malo dôjsť k zablokovaniu jeho finančných prostriedkov na jeho účte, zo zabezpečených dôkazov (výpisov z banky a exekučného spisu) skutočne vyplýva, že finančné prostriedky na účte mal, tieto boli od roku 2011 blokované v prospech exekúcie, ktorú iniciovala A. H. a blokovanie prostriedkov boli použité v prospech exekúcie až v roku 2018. Z akého dôvodu súd obžalovanému neuveril nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé.

Taktiež sa obžalovaný domnieva, že výroková veta rozsudku nedostatočne popisuje domnelé úmyselné vyhýbanie sa plneniu vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného, ktoré nemá v dostatočnej miere podklad vo vykonanom dokazovaní. Súd skonštatoval, že sa obžalovaný nezaujímal zodpovedne o prácu, pričom túto skutočnosť považoval za zistenú len na základe skutočnosti, že tento nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Obžalovaný však opakovane uviedol, že pracoval a príjem mal, v spojení s argumentáciou, že sa domnieval, že výživné na dlhú dobu dopredu zaplatil tým, že mu bola z účtu prikázaná v prospech maloletej G. suma vo výške 3.500,00 €. Avšak zo strany súdu, ktorý tejto argumentácii neuveril, t. j. mal za to, že obžalovaný sa plneniu vyživovacej povinnosti vyhýbal, nedošlo k preskúmaniu sociálnych pomerov, skutočných príjmov a výdavkov na strane obžalovaného, ktoré je nevyhnutné posúdiť na účely určenia či skutočne mohol alebo nemohol platiť výživné na maloletú G. (ak hypoteticky prijmeme skutočnosť, že súd neuveril obrane obžalovaného, že mal za to, že suma vo výške 3.500,00 € bola vyplatená A. H. na účely výživného pre maloletú G.). Potom súd bez toho, aby dal obžalovanému príležitosť preukázať, že jeho disponibilný príjem nebol dostatočný na plnenie vyživovacej povinnosti, proste len skonštatoval, že obžalovaný sa zjavne plneniu povinnosti vyhýbal.

Obžalovaný sa domnieva, že ani po tom, ako bol prvostupňový rozsudok zo dňa 08.11.2021, č. k. 12T/75/2020 – 307 uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.01.2023, sp. zn. 2To/27/2022 zrušený, pričom odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyjadril názor, že je potrebné prejudiciálne riešiť otázku výšky výživného, že nebol presvedčivo odôvodnený záver prvostupňového súdu o vine obžalovaného zo spáchania prvostupňový súdom ustáleného skutku, pričom tiež existujú pochybnosti o naplnení materiálnej stránky žalovaného prečinu zo strany obžalovaného (aj s ohľadom na postoj matky, ktorá ani nechcela, aby bol obžalovaný zapísaný ako otec na rodnom liste maloletej G. a so svojim dlhoročným partnerom podnikali kroky smerujúce k osvojeniu maloletej G. partnerom matky), neboli tieto vytykané pochybenia zo strany prvostupňového súdu v napadnutom rozhodnutí odstránené, v dôsledku čoho pretrváva nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvostupňového súdu, absencia náležitého a presvedčivého vyhodnotenia zisteného skutkového stavu prvostupňovým súdom, ktorý ani v novom rozhodnutí neaplikoval zásadu in dubio pro reo, hoci ani po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní dňa 26.04.2023 nedošlo k doplneniu takých dôkazov či právnej argumentácie, ktorá by opodstatňovala vydanie napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa obžalovaný domnieva, že skutok nie je možné kvalifikovať ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 Trestného zákona s poukázaním na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona a dovoľuje si požiadať odvolací súd, aby oslobodil obžalovaného spod obžaloby.“

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Považská Bystrica sa do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadřila k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok v neprítomnosti matky mal. dieťaťa, ktorá ale bola riadne a včas upovedomená so zachovaním zákonnej lehoty na prípravu, intervenujúca prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín v rámci konečného návrhu uviedla, že napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a i napriek uvádzaným dôvodom odvolania obžalovaného jeho odvolanie navrhuje ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu ustanovená obhajkyňa obžalovaného právom konečného návrhu poukázala na ich písomné odôvodnenie odvolania a navrhla rozhodnúť tam spôsobom uvedeným.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje so všetkým, čo uviedla jeho obhajkyňa právom konečného návrhu. Zdôraznil, že keby vedel, že v tom čase mal platiť výživné a v akej konkrétnej výške, tak by to urobil. V rokoch 2014-2015 kontaktoval matku mal. dieťaťa, o dcéru sa zaujímal a pýtal sa i na výživné, teda či má platiť a koľko. Táto mu uviedla, že ona už žije spokojne v novom vzťahu, že nič nepotrebuje a nič nechce, teda že nechce, aby výživné na maloletú posielal.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 08. novembra 2023, na podklade uvedeného podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 14. septembra 2023, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na podklade podaného odvolania obžalovaného, ktorým boli napadnuté fakticky všetky výroky rozsudku prvostupňového okresného súdu, krajský súd, neopomenutím svojej zákonnej povinnosti podľa § 317 odsek 1 posledná veta Tr. poriadku zistil tiež dôvody na prípadne podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 a dospel k záveru, že z podnetu podaného odvolania obžalovaného, ktoré je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, je nevyhnutné zrušiť napadnutý výrok o vine a súčasne aj súvisiaci napadnutý výrok o treste.

Krajský súd úvodom uvádza, že prvostupňový okresný súd vykonal všetky dostupné relevantné dôkazy pre zistenie skutkového stavu veci. Vo vzťahu k skutkovým záverom vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní tak, ako na ne v podrobnostiach prvostupňový okresný súd poukázal v napadnutom rozsudku potom zákonným spôsobom podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom o tom, že bolo nepochybné preukázané, že sa žalovaný skutok stal tak, ako ho správne okresný súd ustálil ku dňu svojho rozhodovania, a že jeho páchatelom je obžalovaný, ktorý jeho spáchanie aj doznal a na čom obžalovaný i zotrval. Okresný súd v napadnutom rozsudku postupoval procesne správne a v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku. Svoje skutkové závery správne oprel aj o rešpektujúci právny názor vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, vyslovený odvolacím krajským súdom v jeho skoršom rozhodnutí - uznesenie zo dňa 17. januára 2023 pod sp. zn. 2To/27/2022, ktorým bol skorší rozsudok okresného súdu v posudzovanej trestnej veci zrušený v celom rozsahu s tým, že vec bola vrátená prvostupňovému okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaného skutku, resp. tak ako ho ustálil okresný súd v napadnutom rozsudku, voči čomu smerovala podstata odvolania obžalovaného, krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti dospel k jednoznačnému záveru, že okresný súd nepochybil, keď v konečnom dôsledku konanie obžalovaného posúdil ako predmetný žalovaný trestný čin prečinu zanedbania povinnej výživy. Krajský súd síce vo svojom skoršom rozhodnutí v uvádzanom odvolacom konaní do úvahy pripustil aj tú možnosť, že v posudzovanom prípade by teoreticky nemusel byť naplnený materiálny korektív, bolo ale na prvostupňovom okresnom súde, aby starostlivo zväžil všetky relevantne preukázané skutočnosti

a okolnosti, na podklade ktorých bolo potrebné vyhodnotiť materiálny korektív súladne v zmysle § 10 odsek 2 Tr. zákona, ktorý je imanentným základom pre kumulatívne naplnenie, spolu s formálnymi štyrmi zákonnými znakmi, žalovaného predmetného prečinu. Napokon sa krajský súd so záverom okresného súdu v otázke naplnenia materiálneho korektívu stotožnil, keďže išlo o pomerne dlhé obdobie, po ktoré obžalovaný svoju vyživovaciu povinnosť neplnil. Krajský súd sa ale nestotožnil so záverom okresného súdu v otázke subjektívnej stránky – úmyslu, ktorého naplnenie nevyplýva ani z obsahu ustáleného skutku okresným súdom. Práve naopak, z jeho obsahu vyplýva, že sa plneniu nevyhýbal, keďže pracoval, pričom je irelevantné že išlo o príležitostné brigádnicke práce, z ktorých mal obžalovaný podľa vlastného vyjadrenia pravidelný finančný príjem. Skutočnosť, že obžalovaný sa zaujímal o svoju dcéru a plnenie svojej vyživovacej povinnosti u matky mal. dieťaťa v určitom období (2014-2015), jeho obhajobné tvrdenia v tomto smere neboli ničím relevantným vyvrátené, keď matka mal. dieťaťa nevyvrátila v rámci svedeckej výpovede pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní tieto obhajobné tvrdenia obžalovaného, t. j. skôr túto skutočnosť potvrdzovala a práve táto okolnosť podľa názoru krajského súdu vedie k záveru, že obžalovaný konal pri neplní vyživovacej povinnosti formou vedomej neobhajobnosti, čo vedie k potom k správne právnemu posúdeniu žalovaného skutku tak, ako ho správne ustálil už okresný súd, ako trestného činu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zákona. Okresný súd teda pochybil, keď protiprávne konanie obžalovaného – neplnenie zákonnej vyživovacej povinnosti voči mal. dcére posúdil po subjektívnej stránke ako úmyselné vyhýbanie sa a v nadväznosti na to nesprávne vyhodnotil aj objektívnu stránku - konanie obžalovaného. V ostatných dvoch formálne naplnených znakoch (subjekt a objekt) krajský súd pochybenie okresného súdu nezistil.

V nadväznosti na uvedené potom nemôže obstať ani obžalovanému okresným súdom uložený trest odňatia slobody v napadnutom rozsudku, keď okresný súd mal pri správnom postupe obžalovanému priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Obžalovaný nespochybňoval neplnenie svojej vyživovacej povinnosti a uveriteľne aj oľutoval nesprávnosť svojho konania. Správne mal potom okresný súd aplikovať ustanovenie § 38 odsek 2 aj podľa odsekov 3 a 8 Tr. zákona, čo prakticky znamenalo zníženie hornej hranice hrozaceho trestu odňatia slobody o 1/3, t. j. z 5-tich rokov na 3 roky a 8 mesiacov. Krajský súd preto po zmene právneho posúdenia oproti napadnutému rozsudku okresného súdu v prospech obžalovaného miernejšie dospel k záveru, že obžalovanému postačuje na očakávané dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, s relevantným vyjadrením morálneho odsúdenia protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou, trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby, vo výmere 1 (jeden) rok, s podmieneným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu, na dolnej hranici zákonného rozpätia (1-5 rokov) na 1 (jeden) rok).

Vzhľadom na uvedené dôvody potom krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené pod bodmi I. a II. vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.